

Čís. 2339.

Ochrana republiky (zákon ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n.).

»Účely« ve třetím odstavci jest míněno »vyzrazení« podle prvního i »vyzvidání« podle druhého odstavce čís. 2 Šu 6 zákona.

Spolčení a vejítí ve styk jest uskutečněno již tím, že smluví se třebas jen dvě osoby na společném plánu.

(Rozh. ze dne 8. dubna 1926, Zm I 718/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 22. srpna 1925, pokud jím byli obžalovaní Jan V. a Josef D. podle Šu 259 čís. 3 tr. ř. sprostěni z obžaloby pro zločin podle Šu 6 čís. 2 odst. třetí zák. ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a věc vrátil nalézacímu soudu, by ji v rozsahu zrušení znova projednal a o ní rozhodl, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Rozsudek jest stížen zmatkem podle čís. 9 a) Šu 281 tr. ř., pokud vyslovil názor, že pro posouzení otázky viny obžalovaných Josefa D-a a Jana V-y musí býti zjištěno, že tajné předměty skutečně opatřili nebo měli v úmyslu je opatřiti. Názor ten je právně mylným. Tohoto zjištění bylo by třeba, kdyby obžaloba zněla na skutkovou podstatu zločinu podle Šu 6 čís. 2 odst. první případně druhý zákona na ochranu republiky. Ke skutkové podstatě zločinu podle Šu 6 čís. 2 odst. třetí zákona však stačí zjištění, že obžalovaný se s někým spolčil anebo vešel ve styk s cizím činitelem, by skutečnost, opatření nebo předmět, jež mají zůstatí utajeny pro obranu republiky, vyzradil cizí moci přímo aneb nepřímou, nebo aby vyzvidal takovou skutečnost, opatření anebo předmět, aby je vyzradil přímo anebo nepřímou cizí moci. Spolčení a vejítí ve styk, pojmy to zahrnující také pouhé přípravné jednání, je uskutečněno již tím, že se smluví třeba jen dvě osoby na společném plánu.

Čís. 2340.

»Sesměšňování« spadá pod ustanovení Šu 491 tr. zák., zlehčuje-li se jím dotčená osoba protiprávně ve vážnosti spoluobčanů; tomu tak není, je-li posměšný projev toliko případným charakterisováním jednání (chování se) napadeného, k němuž se vztahuje.

V subjektivním směru se vyžaduje vědomí pachatelovo, že se projev dostane k vědomosti veřejnosti neb alespoň více lidí, v jejichž myslí bude vážnost napadeného zlehčována.

Útraty vyloučené ve smyslu druhého odstavce Šu 389 tr. ř. jest uložiti podle předpisů prvního odstavce Šu 390 tr. ř.

Jsou-li různé skutky z důvodu subjektivní spojitosti předmětem téhož řízení (rozsudku), jest rozlišovati mezi náklady trestního řízení (obhajování) podle toho, ku kterému z těchto skutků vztahoval se ten který procesní úkon a — pokud to možno — řešiti otázku, kdo nese (hradí) náklady řízení, ohledně každého z oněch skutků zvláště (§§y 389 odst. druhý, 390 odst. první a druhý, 393 odst. třetí tr. ř.).

(Rozh. ze dne 9. dubna 1926, Zm I 71/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem:

a) Porušen byl zákon: 1. v ustanovení §u 491 tr. zák. rozsudkem okresního soudu ve Vrchlábí ze dne 4. června 1925, pokud jím byl obžalovaný uznán vinným přestupkem proti bezpečnosti cti podle §u 491 tr. zák., jehož se dopustil tím, že vydal Františka W-u v podání ze dne 17. dubna 1925 na okresní soud ve Vrchlábí slovy: »Ich antwortete auf sein simpelhaftes Benehmen« ve veřejný posměch, a rozsudkem krajského soudu jako soudu odvolacího v Jičíně ze dne 22. září 1925, pokud jím bylo odvolání obžalovaného z tohoto výroku zamítnuto; 2. v ustanoveních §§ů 389, 390, 393 tr. ř. rozsudkem krajského soudu jako soudu odvolacího v Jičíně ze dne 22. září 1925, pokud jím bylo vysloveno jednak, že obžalovaný je povinen hraditi soukromému obžalobci Františku W-ovi útraty právního zastoupení, jež vzešly W-ovi v první stolici od 11. května 1925, jednak že obžalovaný jest povinen zaplatiti útraty řízení odvolacího, zejména podle §u 393 tr. ř. útraty právního zastoupení soukromému obžalobci Františku W-ovi na 476 Kč upravené do 14 dnů pod exekucí; b) rozsudky ty v uvedených částech, rozsudek odvolacího soudu i ve výroku o trestu a výrocích s tím souvisejících se zrušují; v důsledku toho zrušuje se i usnesení okresního soudu ve Vrchlábí ze dne 7. října 1925, pokud jím byly útraty vzešlé v první stolici od 11. května 1925, jež má hraditi obžalovaný soukromému obžalobci Františku W-ovi, upraveny na 225 Kč 92 h; c) okresnímu soudu ve Vrchlábí se ukládá, by věc v rozsahu zrušení znova projednal a rozhodl, a to i o útratách trestního řízení dosud vzešlých, pokud nedošly rozhodnutí v nezrušených částech zmíněných rozsudků, přihlížeje k zásadám vysloveným v důvodech rozsudku zrušovacího soudu.

D ů v o d y:

Rozsudkem okresního soudu ve Vrchlábí ze dne 4. června 1925 byl obžalovaný I. sprostěn z obžaloby, že 1. vinil 21. února 1925 v Č. členy obecního zastupitelstva (správné výboru) obce F., že používají obecního jmění k vlastním potřebám, 2. při této příležitosti vydával před více lidmi Františka W-u slovy: »der W. hat die Gusche zu halten« ve veřejný posměch, a že tím spáchal pod čís. 1. přestupek proti bezpečnosti cti podle §u 488 tr. zák. a pod čís. 2. přestupek proti bezpečnosti cti podle §u 491 tr. zák.; II. uznán vinným, že 1. vydal Františka W-u ve svém podání ze dne 17. dubna 1925 na okresní soud ve Vrchlábí slovy »Ich

antwortete auf sein simpelhaftes Benehmen nur mit den Worten . . . »
 ve veřejný posměch; 2. vinil při hlavním přelíčení před okresním sou-
 dem ve Vrchlabí 23. dubna 1925 obecní zastupitelstvo (výbor) obce F.
 z opovržlivých vlastností, neuváděje určitých skutků, a že tím spáchal
 pod čís. 1 a čís. 2 přestupek proti bezpečnosti cti podle Šu 491 tr. zák.;
 III. odsouzen podle Šu 493 tr. zák. se zřetelem na § 267 tr. zák. za po-
 užití §§ů 266, 261 tr. zák. podmíněně k pokutě 30 Kč, v případě nedo-
 bytnosti do vězení na 24 hodin, a podle Šu 389 tr. ř. k náhradě nákladů
 na trestní řízení, zejména podle Šu 393 k náhradě útrat právního zastou-
 pení 919 Kč k rukám Dra Rolanda P-a. Obžaloba soukromých obžalobců
 zněla původně toliko na skutky pod I. 1. a 2. uvedené, byla však rozší-
 řena při hlavním přelíčení 11. května 1925 na skutek pod II. čís. 1. uve-
 dený a při hlavním přelíčení 4. června 1925 na skutek uvedený pod II.
 čís. 2. Proti tomuto rozsudku podali jak soukromí obžalobci, tak i obža-
 lovaný odvolání do viny a trestu, obžalovaný též ohledně výroku o ná-
 hradě útrat. Vyslechnuv znalce o významu slova »simpelhaft«, krajský
 soud jako soud odvolací v Jičíně rozsudkem ze dne 22. září 1925: 1. za-
 mítl odvolání soukromých obžalobců, 2. zamítl odvolání obžalovaného,
 pokud směřovalo proti odsuzujícímu výroku II. čís. 1., 3. vyhověl odvo-
 lání obžalovaného, pokud směřovalo proti výroku II. čís. 2., zrušil tuto
 část výroku okresního soudu o vině a sprostil obžalovaného z dotyčné
 obžaloby, 4. vyhověl odvolání obžalovaného co do trestu a změnil roz-
 sudek soudu první stolice potud, že se pokuta snižuje na 20 Kč, v pří-
 padě nedobytnosti však zůstane při náhradním trestu 24 hodin vězení,
 5. vyhověl částečně i odvolání obžalovaného do výroku o náhradě útrat
 a změnil příslušný výrok okresního soudu potud, a) že soukromí ob-
 žalobci jsou rukou společnou a nedílnou povinni zaplatiti obžalovanému
 útraty právního zastoupení až do započetí hlavního přelíčení 11. května
 1925, b) že obžalovaný jest povinen hraditi soukromému obžalobci
 Františku W-ovi útraty právního zastoupení, jež vzešly W-ovi v první
 stolici od započetí hlavního přelíčení 11. května 1925, 6. uznal, že ob-
 žalovaný jest povinen zaplatiti útraty řízení odvolacího, zejména podle
 Šu 393 tr. ř. útraty právního zastoupení soukromému obžalobci Franti-
 šku W-ovi na 476 Kč upravené do 14 dnů pod exekucí. V důsledku vý-
 roku odvolacího soudu o nákladech řízení první stolice upravil okresní
 soud ve Vrchlabí usnesením ze dne 7. října 1925 útraty vzešlé v první
 stolici až do 11. května 1925, jež mají hraditi soukromí obžalobci obža-
 lovanému, na 256 Kč 62 h a útraty, vzešlé v první stolici od 11. května
 1925, jež hraditi má obžalovaný soukromému obžalobci Františku
 W-ovi, na 225 Kč 92 h.

Uvedenými rozsudky byl porušen zákon jednak v ustanovení Šu 491
 tr. zák., jednak v ustanoveních §§ů 389, 390, 393 tr. ř. I. Rozsudek
 okresního soudu odůvodňuje výrok o vině obžalovaného, uvedený v prv-
 ním odstavci pod II. čís. 1 toliko větami, že jest použití slova »simpel-
 haft« prokázáno, že význam tohoto slova jest všeobecně v obyvatelstvu
 tentýž jako slov »einfältig, tölpelhaft«, že výčitka »simpelhaftes Be-
 nehmen« znamená »tölpelhaftes Betragen« a že bylo tohoto výrazu po-
 užito v přípise, který byl zaslán soudu a tam přečten. Rozsudek odvo-

laciho soudu poukazuje k správným důvodům okresního soudu a k posudku znalce, že v tomto případě jest se slovem »simplhaft« spojen význam urážlivý. Než tímto odůvodněním není skutková podstata přestupku §u 491 tr. zák. naplněna. Výklad pozastaveného projevu, t. j. určení, jaký jest smysl, význam a dosah projevu (a rovněž i určení úmyslu, vědomí mluvčího) spadá ovšem do oboru skutkově zjišťovací činnosti soudu, takže dlužno při hmotněprávním přezkoumání odsuzujícího výroku, o který jde, setrvati na výkladu, který dal projevu obžalovaného okresní soud a ku kterému se přidal i soud odvolací, tudíž na tom, že projev znamená výtku »tölpelhaftes Benehmen«. Pro další úvahy možno ponechati stranou, zda se vydávání ve veřejný posměch stalo bez uvádnění určitých skutků, ačkoliv pozastavený projev následuje v podání obžalovaného po vyličení určitého děje a vztahuje se zřejmě k tomu, že W. okřikl obžalovaného: »Sie müssen holt ei olls reischnautzen, olls möchts Ihrem Koppe nochgiehn,« jakož i, zda výtku tulpasovitého chování přiřkládá tomu, na nějž míří, skutečně (jak předpokládá pojem vydávání na veřejný posměch) nějakou tělesnou nebo duševní vadu, či zda nepřikládá spíše opovržlivou vlastnost, totiž, že se dotyčná osoba chová neohrabaně, nejapně, nepřizpůsobujíc své chování požadavkům společenského života. Neboť i k závěru, že obžalovaný vydával W-u svým projevem ve veřejný posměch po rozumu §u 491 tr. zák., dospěly okresní a odvolací soud s hledisek při správném výkladu zákona neúplných, omezivše se na objektivní zjištění povšechného významu projevu o sobě. Nespadáť pod ustanovení §u 491 tr. zák. jakékoliv sesměšňování. I toto jest trestným jen jako způsob veřejného hanění, jak vyplývá z nadpisu §u 491 tr. zák. a z toho, že v doslovu tohoto §u jsou jako prostředek trestné činnosti uvedeny hanlivé spisy. Předpokladem soudní trestnosti sesměšňování jest tedy, že se jím dotčená osoba zlehčuje protiprávně ve vážnosti spoluobčanů, čemuž by ovšem tak nebylo, kdyby posměšný projev byl toliko případným charakterisováním jednání (chování se), k němuž se vztahuje. A jako druh přestupku proti bezpečnosti cti předpokládá i sesměšňování třeba ne přímý úmysl urážlivý, alespoň vědomí pachatele o urážlivé povaze jednání, v případě §u 491 tr. zák. vědomí pachatelovo, že se projev dostane k vědomosti veřejnosti neb alespoň více lidí, a že v jejich mysli jest vážnost dotčené osoby zlehčována. V obou směrech nejsou bez významu ani názory a zvyky společenské vrstvy, k níž náležejí pachatel a dotčená osoba podle svého vzdělání a povolání nebo výdělečné činnosti, ani současné jinaké projevy pachatelovy, ani skutečnosti, které zavadaly pachateli příčinu k pozastavenému projevu. Neuvažovavše ani o způsobilosti tohoto projevu, zlehčiti vážnost soukromého obžalobce, ani o subjektivní stránce trestného činu, činí rozsudky obou soudů podkladem odsuzujícího výroku objektivní, povšechný význam pozastaveného projevu o sobě a porušují tím zákon v ustanovení §u 491 tr. zák.

II. Výroky o náhradě útrat trestního řízení odůvodňuje odvolací rozsudek poukazem na druhý odstavec §u 389, pokud se týče §§u 390, 393 tr. ř. a větami, že obžalovaný byl pro oba výroky v původní obžalobě obsažené (viz první odstavec II. čís. 1 a druhý odstavec čís. 1) právo-

platně sprostěn a uznán právoplatně vinným pouze výrokem, na který byla obžaloba rozšířena teprve při hlavním přelíčení dne 11. května 1925, že tudíž obžalovaný podlehl pouze oproti soukromému obžalobci Františku W-ovi, takže jest povinen tomuto nahraditi útraty, kdežto až do hlavního přelíčení dne 11. května 1925 podlehla úplně strana žalující, pročež jsou soukromí obžalobci povinni hraditi obžalovanému útraty až do této doby vzniklé; okolnost, že podlehli soukromí obžalobci i ohledně posledně zažalovaného výroku (viz první odstavec II. 2., druhý odstavec čís. 3) nemůže prý založiti nárok obžalovaného na náhradu útrat oproti soukromým obžalobcům i po 11. květnu 1925, protože soukromá obžaloba i celé trestní řízení byly jednotné a řízením ohledně tohoto posledně zažalovaného, obžalovaným plně doznáného výroku nevzešly žádné zvláštní útraty. Výrok odvolacího soudu o útratách jest právně pochyben dvojným směrem. Podle druhého odstavce §u 389 tr. ř. jest z náhrady, odsouzení uložené, vyloučiti ty náklady, které vzešly ohledně skutků, jimiž obžalovaný nebyl uznán vinným. Úpravu otázky, kdo nese nebo hradí útraty takto vyloučené, dlužno, jelikož není v zákoně zvláštního předpisu, hledati ve všeobecných předpisech prvního odstavce §u 390 tr. ř. Ze srovnání §§u 389, 390 tr. ř. vyplývá tedy zásada, že jest v případech, ve kterých jsou různé skutky z důvodu subjektivní spojitosti předmětem téhož řízení a téhož rozsudku, rozlišovati mezi náklady trestního řízení podle toho, ku kterému z těchto skutků vztahoval se ten který procesní úkon, a — pokud to možno — řešiti otázku, kdo nese (hradí) náklady řízení, ohledně každého ze skutků v témže řízení projednávaných zvláště. Není důvodů, které by bránily tomu, by tato zásada nebyla uplatněna a provedena i v oboru druhé věty prvního odstavce a v oboru druhého odstavce §u 390 tr. ř. Proto nebude nesprávným názor, že — skončilo-li se některé trestní řízení současně pro různé skutky téhož obžalovaného k soukromé obžalobě jednoho neb i několika obžalobců provedené částečným odsouzením a částečným sprostěním obžalovaného — 1. jest soukromému obžalobci, který a pokud stihal skutek, ohledně něhož byl obžalovaný právoplatně sprostěn, uložiti náhradu nákladů na trestní řízení, které byly způsobeny jednáním o tomto skutku, tudíž podle třetího odstavce §u 393 tr. ř. i náhradu nákladů obhajoby, pokud se obhajoba vztahovala k tomuto skutku; 2. soukromý obžalobce, který a pokud stihal skutek, ohledně něhož byl obžalovaný právoplatně sprostěn, ručí za zvláštní náklady, jež byly způsobeny tím, že podal do rozsudku soudu své stolice opravný prostředek, který se minul naprosto účinkem, a jest obzvláště podle §u 393 tr. ř. povinen, by nahradil sprostěnému obžalovanému náklady, které mu vzešly obranou proti dotyčnému opravnému prostředku, tedy zejména příslušnou částí obhajoby při přelíčení před soudem vyšší stolice; při čemž se arcif v obou směrech předpokládá, že jest možno určiti dotyčnou část nákladů obhajoby a ostatních útrat.

A. Rozsudek okresního soudu uložil obžalovanému náhradu všech nákladů trestního řízení své stolice a zaujal tím stanovisko s hlediska druhého odstavce §u 389 tr. ř. naprosto nesprávné. Tento právní omyl do rozsudku se vloudivší nebyl odvolacím rozsudkem odčiněn úplně. Od-

volací soud neuzavřel se sice ani důsledkům, k nimž (jak pod čís. 1 naznačeno) vede správný, souvislosti s druhým odstavcem §u 389 tr. ř. dbající výklad §u 390 a třetího odst. §u 393 tr. ř. Než nepřivedl jich k platnosti ve všech směrech. Rozeznáváje povšechně mezi dvěma obdobími trestního řízení první stolice, rozhraničenými započítáním hlavního přelíčení ze dne 11. května 1925, při kterém byla obžaloba rozšířena na skutek, jímž obžalovaný zůstal právoplatně uznán za vinna, ukládá odvolací rozsudek náhradu nákladů prvního období soukromým obžalobcům, náhradu nákladů druhého období obžalovanému. Třebaže při tom vzpomíná i skutku, na nějž byla obžaloba rozšířena při hlavním přelíčení dne 4. června 1925, přece přehlíží, že předmětem jednání, rozboru a konečných návrhů při hlavních přelíčeních dne 11. května a 4. června 1925 nebyly pouze tyto dva skutky, nýbrž i další dva skutky, které byly výhradním předmětem řízení do 11. května 1925, a že se obzvláště jen k těmto skutkům, ohledně nichž byl obžalovaný právoplatně sprostěn, vztahoval výsledek čtyř svědků, slyšených při hlavním přelíčení dne 11. května 1925 a to ještě před rozšířením obžaloby. Správné použití zákona bylo by žádalo úvahy o tom, zda jest možno určit, zda i která část nákladů vzniklých hlavními přelíčeními ze dne 11. května a 4. června 1925 byla způsobena jednáním o oněch několika trestných skutcích, ohledně nichž byl obžalovaný právoplatně sprostěn a — je-li to možno — uložiti soukromým obžalobcům náhradu i této části nákladů, čítajíc v ně útraty obhajoby obžalovaného, a omeziti povinnost obžalovaného k náhradě nákladů řízení, čítajíc v ně útraty právního zastoupení soukromého žalobce W-y, na zbývající část nákladů, způsobených těmito dvěma posledními hlavními přelíčeními, to jest na onu část, která se vztahovala k jednání, a konečným návrhům o skutku, jímž byl obžalovaný uznán právoplatně za vinna. Neučiniv tak odvolací soud, porušil zákon v ustanoveních §§ů 389 (druhý odstavec), 390 (druhá věta prvního odstavce), 393 (třetí odstavec) tr. ř.

B. Ohledně nákladů odvolacího řízení omezil se odvolací soud na výrok v druhém odstavci pod čís. 6 uvedený. Porušení zákona, spočívající v tom, že byla stanovena zvláštní lhůta splatnosti útrat (viz nález zrušovacího soudu ze dne 21. června 1923, Kr I 120/23, sb. n. s. čís. 1237), nutno arciť ponechati stranou, jelikož se stalo ve prospěch obžalovaného. Avšak i jinak jest tento výrok právně pochyben. Předmětem odvolacího řízení byly všechny čtyři skutky obžalovanému za vinu kladené a to dva následkem odvolání soukromých obžalobců, dva následkem odvolání obžalovaného. Odvolání soukromých obžalobců zůstalo naprosto bez úspěchu. Obžalovaný zvítězil toliko ohledně skutku všemi obžalobci stíhaného a podlehl svým odvoláním úplně ohledně skutku obžalobcem W-ou stíhaného. Neboť i příznivý pro něj výsledek jeho odvolání z výroku o trestu, snížení pokuty, byl podle důvodů odvolacího rozsudku výhradně následkem toho, že jeho odvolání co do viny bylo v onom směru vyhověno. Z těchto výsledků odvolacího řízení neodvozuje odvolací rozsudek správných důsledků, ponechávaje nehodnotěnu naprosto bezúspěšnost odvolání soukromých obžalobců. Třebaže podle spisů valná, snad největší část odvolacího řízení týkala se toliko skutku,

jímž zůstal obžalovaný uznán vinným, nelze ponechatí nehodnotěným, že předmětem jednání, rozboru a konečných návrhů byly i tři skutky, ohledně nichž obžalovaný byl z obžaloby sprostěn. Proto bylo podle vymezených zásad zkoumati, zda nelze určití, která část z útrat odvolacího řízení, zejména nákladů jednak obhajoby obžalovaného, jednak právního zastoupení soukromých obžalobců vypadá na ten který ze čtyř skutků, a podle případného výsledku těchto úvah: 1. uložiti obžalovanému toliko náhradu útrat, zejména náhradu nákladů právního zastoupení soukromého obžalobce W-y, pokud se vztahovaly ke skutku v prvním odstavci pod II. 1. uvedenému, ježto se tento skutek stal předmětem odvolacího řízení následkem odvolání obžalovaného, jež se minulo úplně s úspěchem; 2. uložiti soukromým obžalobcům náhradu útrat, obzvláště náhradu nákladů obhajobou obžalovaného vzniklých, pokud se vztahovaly ke skutkům v prvním odstavci pod I. 1 a 2 uvedeným, jelikož se tyto skutky staly předmětem odvolacího řízení následkem odvolání soukromých obžalobců a obžalovaný byl v těchto směrech z obžaloby sprostěn, aniž má podle zvláštních okolností případu význam okolnost, že jeden z těchto dvou skutků byl stihán toliko jedním z několika soukromých obžalobců; 3. náhradu útrat odvolacího řízení, vzniklých jednáním o skutku v prvním odstavci pod II. čís. 2 uvedeném, nebylo možno uložiti obžalovanému, protože byl z obžaloby sprostěn, nýbrž bylo je uložiti soukromým obžalobcům, třeba že se tento skutek stal předmětem odvolacího řízení nikoliv k jejich odvolání, nýbrž k odvolání obžalovaného, protože výrok o útratách opravného prostředku nesmí se zásadně dostati v rozpor s rozhodnutím ve věci hlavní a podle §u 390 tr. ř. odstavec první jest uložiti náhradu v š e c h nákladů, jež vznikly v trestním řízení konaném k žádosti soukromého obžalobce, t o m u t o, skončilo-li se jiným způsobem než odsuzujícím nálezem. Opomenuv tyto podrobné úvahy a přesné výroky, při správném použití §§ů 389 (druhý odstavec), 390 (druhý odstavec), 393 (třetí odstavec) tr. ř. nutně a omeziv se na onen povšechný výrok, porušil odvolací soud zákon, použiv ho v těchto předpisech neúplně a tím nesprávně.

Čís. 2341.

Otázku, zda lze použití trestního příkazu ve smyslu §u 460 tr. ř., jest posuzovati jediné z obsahu trestního oznámení.

(Rozh. ze dne 9. dubna 1926, Zm I 85/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem:

Trestním nařízením okresního soudu v Přelouči ze dne 26. června 1925 byl porušen zákon v předpisech §§ů 428 tr. zák. a 460 tr. ř.; ono trestní nařízení se zrušuje jako zmatečné a okresnímu soudu v Přelouči se nařizuje, by řízení o trestním oznámení znovu provedl, dbaje v případě opětného odsouzení předpisů §§ů 293 odst. třetí a 290 odst. druhý tr. ř.